

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXIX., číslo 10.

říjen 2023

Obsah: O.Březina, Moje matka, TB,Mystika mládí, M.Ungerová,Tátovi, Mahátma Gándhí: Přijměte víru jako děti, FB
Výhledy euroazie, Duchovní život na dálném Východě, Vzpomínka na maminku, Euch.růženec, Mamince, R.Sarah,
Lotrovská peleš, Mystika stáří, B.Pasternak, Duše, Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely OP

MOJE MATKA

ŠLA ŽITÍM MATKA MÁ, JAK KAJÍCINICE SMUTNÁ,
DEN JEJÍ NEMĚL VŮNĚ, BAREV, KVĚTŮ, JASU;
PLOD ŽITÍ SUCHÝ JEN, JENŽ JAKO POPEL CHUTNÁ,
BEZ OSVĚŽENÍ TRHALA SE STROMU ČASU.

DRACH OSTRÝ CHUDOBY JÍ V TVÁŘI KRÁSU ŠLEHAL
A ŘEZAL DO OČÍ A V SLZÁCH ZÁNĚT HASIL,
JAK SAMUM V ZÁVĚJÍCH SE V JEJÍ CESTY SLÉHAL
A VE SVÝCH VLNÁCH UMDLENÉ JI SKLENUL ASYL.

POD TÍŽÍ TMAVÝCH LET SVOU NAKLONILA ŠÍJÍ,
ŽEH PRÁCE ŽÍRAVÝ JÍ Z NERVŮ SVĚŽEST LEPTAL,
SMRT SVOJÍ LÍBALA A V TĚŽKÉ AGONII
RET JEJÍ S ÚSMĚVEM JEN SLOVA DÍKŮ ŠEPTAL.

NA VLHKÝ MRAMOR CHRÁMŮ KLEKÁVALA V SNĚNÍ
V HROBOVÝCH VŮNÍCH VOSKOVIC A PŘED OLTÁŘÍ,
A VONNÝCH ÚTĚCH DÉŠŤ I VIZI VYKOUPENÍ
V SVÉ DUŠE KALICH CHYTALA JAK ROSNOU ZÁŘÍ.

Ó MATKO MÁ, DNES V SVĚTLO PROMĚNĚNÁ,
TY ŠÍPE ZLATÝ, VYSTŘELENÝ DO OHNISKA
TAJEMSTVÍ VĚČNĚ PLANDUCÍCH! ZVUK TVÉHO JMÉNA
NA NAŠICH VLNÁCH DOCHVĚL SE, VŠAK VÍM, JSI BLÍZKA!

TVÉ MRTVÉ KRVE VCHLADLÉ JSEM BLEDEM KVĚTEM
JENŽ VLÁHOU ZRAKŮ TVÝCH SE ROZPUČEL A VZRŮSTAL;
CHUŤ TRPKOU ŽIVOTA SVÝM VLÍBALAS MI RETEM
A TVOJÍM DĚDICTVÍM MI V DUŠI SMUTEK ZŮSTAL.

A PŮLNOC ZELENÁ KDYŽ SVÍTÍ NOČNÍM TIŠÍM,
TY Z HROBU POVSTÁVÁŠ A SE MNOU LOŽE SDÍLÍŠ;
V SVĚM DECHU ZNÁMÝ RYTMUS TVÉHO DECHU SLYŠÍM
A VLNOU MÉHO HLASU OŽIVENÁ KVÍLÍŠ.

V MÝCH ŽILÁCH ZAHŘÍVÁ SE TEPLO TVÉHO TĚLA,
TVÝCH ZRAKŮ TMAVÝ LESK SE DO MÝCH OČÍ PŘELIL,
ŽEH VÍRY MYSTICKÝ, JÍMŽ DUŠE TVÁ SE CHVĚLA,
V MÉ DUŠI V OHEŇ ŽÍHAVÝ A KRVAVÝ SE VTĚLIL.

A JAKO TVOJE KDYS I MOJE CESTA SMUTNÁ;
BEZ VŮNĚ DEN JE MŮJ, BEZ BAREV, KVĚTŮ, JASU;
PLOD ŽITÍ SUCHÝ JEN, JENŽ JAKO POPEL CHUTNÁ,
TVÝM STÍNEM OVÍVÁN SE STROMU TRHÁM ČASU.

Otokar Březina

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

ROZMLUVA DÍTĚTE S OTCEM

Bůh je vznešený a nesmírný Pán nebe a země. Přitom je a zůstává Otcem. Taková je také naše modlitba. Modlitba je rozmluva duše s Bohem. Vyjadřuje obojí stránku našeho vztahu k Bohu. Je klaněním Boží velebnosti, ale také důvěrným přilnutím dítěte k Otci.

Modlitba je nábožným povznesením mysli k Bohu. Když uvážíme svou ubohost, že ve všem závisíme na Bohu, že máme všechno od něho, a když si uvědomíme jeho dokonalost a vznešenost, chápeme, jak je daleko, jak nás převyšuje i jak jsme ubozí a daleko od něho. Proto povznášíme svou mysl ubohých tvorů k němu, Pánu nebe a země. Nebylo by správné zapomínat na svou nepatrnost, přehlížet ji a navykat si na falešnou důvěrnost, která by nebrala ohled na to, jak nekonečně nás Bůh přesahuje. Zatímco Bůh o sobě svědčí: Jsem, který jsem, tedy nezávisí na ničem jiném, my jsme v závislosti na něm. Stále si

musíme být vědomi toho, že sami ze sebe jsme ničím. Jsme ve všem na něm odkázáni a o všechno musíme prosit. Připomíná to jistá stránka modlitby - modlitba prosebná i modlitba klanění. V obou případech jde o modlitbu ústní, modlitbu, v níž uznáváme naši nesmírnou nicotnost a naprostou závislost. Bůh je totiž víc než jen Pán pomíjivých věcí. Chce nám dát a také nám dává mnohem víc než pouhé tělesné a pomíjivé věci.

Největší dar je to, že nás učinil svými dětmi, tedy Božími dětmi, že jsme princové a princezny Boží. Tím se pro nás otevírá nesmírně mnoho. Už v přirozené rovině nás Bůh činí vládci celého stvoření, totiž světa, ale také zvláštní spojkou mezi viditelným světem na jedné straně a na druhé straně neviditelným stvořením, anděly, tedy mimozemskými tvory, inteligentnějšími, než jsme my lidé. V nadpřirozené rovině nás Bůh povznáší nad úroveň všeho stvoření, totiž k sobě, takže smíme prožívat nadpřirozený život.

Nikdy nezapomínejme, že když nám jako Božím dětem svěřuje Bůh všechno, tedy nám svěřuje celý stvořený viditelný svět, ale také všechno stvoření neviditelné. Když Bůh především stvořil anděly, tedy stvořil nejdřív Světloňoše, aby pak při božském vyslovení *Budiž světlo!*, přinesl tento prostředník světlo pro svět; jenže tento Lucifer rázem odmítl sloužit a pyšně navěky odpadl i se svými démonickými spiklenci. Tím se v pýše zatemnilo jeho poznání, ochabla jeho vůle, a navěky z něho zůstává jen torzo anděla.

Proto Bůh vyvolil člověka, sice méně dokonalého, než jsou andělé i démoni, avšak jemu svěřuje do vlády všechno stvoření. Děje se to v Ježíši Kristu, který sám praví: *Já a Otec jedno jsme a dříve než byl Abrahám já jsem.*

První člověk, díky němuž se Bůh lidsky vtěluje, je Panna Maria. Díky Kristu je povznesená s tělem i duší do nebe, Královna celého světa a Královna andělů. Nohou si podřizuje ďábla a drtí jeho hlavu. Další, komu je takto svěřeno všechno, je každé Boží dítě. Tato lidská nadvláda nad světem i nad anděly a ďábly se děje v Ježíši Kristu.

Đábel se ovšem v nenávisti vůči Bohu a závisti vůči našemu Božím dětství nikdy nevzdává v intrikách proti Kristu a jeho dětem v Církvi. Vytváří lesklé nablýskané digitální pasti. Dvojkový internet, vytvářený bitem na základě dvojice 0-1, a vybavený prohlížečem Windows, je vlastně elektronické chapadlo záludné chobotnice. Chobotnice kdykoliv odhazuje chapadla a nahrazuje je jinými (místo W7 použije W10...). Kdo nezaplatí a nepřijme nové chapadlo, ten zůstane oddělen, v izolaci a v temnotě děsivé in-deformace. Kdo zaplatí a přijme nové chapadlo ztrácí svobodu a stává se otrokem. Proto si jiné velké mocnosti světa budují svůj internet na jiném, svém vlastním základě, místo dvojkového třeba na desítkovém, nebo kvantovém základě. Jinak by se všechny národy světa staly elektronickou državou jedné lživé a vražedné mocnosti. A proto už v čínské hymně zní:

起来！不愿做奴隶的人们！

Povstaňte, kdo nechcete otroky se stát!

V 21.století digitalizace světa se Boží dítě nachází mezi dvěma mlýnskými kameny – ohrožení západním digitálním pseudosvětlem a ohrožení východním digitálním pseudosvětlem.

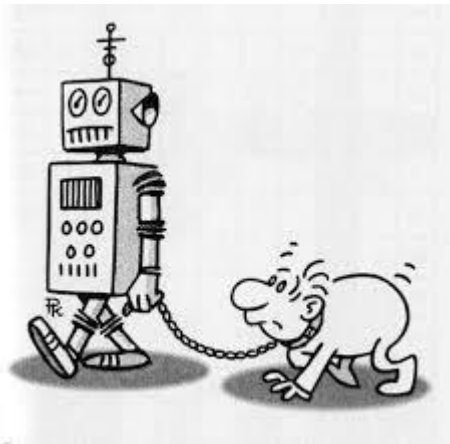
Ve zjevení lásky, obětí vlastního Syna na kříži, se nám ukazuje Bůh. Také samotný Kristův kříž není jen tím dřevěným trámem, na kterém Spasitel prolévá svou krev. Je také křížem, vystupujícím už od pravěkého prostředí lidstva, kde naši prarodiče zhřešili, přes všechna pokolení hříšných vyhnanců z ráje. Kříž se prodlužuje přes naši přítomnost, plnou lidských hříchů a neřestí, postihujících s člověkem i okolní svět, až do budoucnosti, plnící se hříchy dalších lidských pokolení. Je to kříž mystický, kterým se chlubí všechny Boží děti. Dávlova lež, že Syn Boží nezemřel ani nevstal z mrtvých pro všechny Boží děti minulé, přítomné i budoucí, je vyvrácena.

S každým dalším Božím dítětem, které je křtu svatém přivtěleno ke Kristu, roste tajemné Kristovo Tělo do rozměrů doslova kosmických. Ptá-li se někdo, jak bude vypadat celý svět jednou po Božím Soudu, tedy bude mít podobu živého Syna Božího, dvaatřicetiletého člověka a zároveň Boha. A tak se nám ukazují byzantské ikony Krista Vševládného nejen jako krásná díla, nýbrž jako díla mystická a prorocká. Modlíme se, že v Bohu žijeme, pohybujeme a jsme, a leckdy zapomínáme, že se tento Bůh lidsky vtěluje.

Nebylo by však správné, kdybychom si snad měli méně vážit Boha proto, že se tak snížil a vzal na sebe naše lidství. Ptáme se: Copak bychom měli snad Boha méně ctít za to, že se k nám tolik sklonil, sklání a bude sklánět? Právě proto, že nám tak ukazuje svou nesmírnou Dobrotu, právě proto je třeba se klanět i této Boží Dobrotě. Té především nutno se klanět, otcovské nepochopitelné Láске a Dobrotě Boží.

Učme se klanět Bohu také proto, že je Otec a že jeho láska je důvěrná a něžně otcovská. A když jej prosíme, tedy Ho máme prosit v dětské důvěře; v důvěře, která je přesvědčena, že nám Otec nemůže nic odeprít, když nám už dal tuto účast; když nám dal svého Syna, když nám dal účast na svém životě a na své slávě, že nám také dá všechno. Kdo žije s vírou Božího mládí, ten už neprosí jako nějaký žebrák, který jde k pánu prostě proto, že se mu tam dostane toho, po čem pro svou osobu touží, nýbrž naše prosba k němu musí být prosbou dítěte přesvědčeného o nesmírné lásce Otce, který se kvůli svému dítěti obětuje. Boží dítě je tím povzneseno nad úroveň pouhého člověka. Tak se mu svěruje Boží vláda nade vším, tedy nad stvořením viditelným i neviditelným. Zároveň se mu také otevírá nárok nad dědictvím od Otce.

Toto se však nenaplnjuje nějakým strohým právem, jaké si představuje světská spravedlnost. Boží dítě se křtem nemění z člověka na loutku Boží. Tady je nezbytná svobodná účast Božího dítěte. A to chce přípravu pro zapojení do celého tajemného Božího mládí. Tato jeho účast na překročení hranic jeho lidství je docela jiná, než byly marné Nietzscheho pokusy o německého nadčlověka Zarathustru nebo Makarenkovo všeobjímavé nadlidství proletářských mas. Stejně tak se zapojená účast na překonání hranic jeho lidství nerovná pokusům genetického inženýrství, i kdyby měly být tyto pokusy řízeny sebedůmyslnějšími počítači, takže by štěpovaly do naší genetické soustavy nějaké digitální výhonky. Ďábel,

odívající se do podoby anonymního kybernetického aparátu, se snaží zbavit Boží dítě jeho ušlechtilosti. A nejen to, dokonce popírá samotnou přirozenost lidského tvora jako něco nemístného. Zakazuje sebemenší zmínku o zdravém selském rozumu, aby nás zbavil nesmrtelné duše a navěky utopil v temnotě, kde má být vrozená genetická výbava nahrazována divuplody genetického inženýrství. Kybernetický pseudosvět ve třetím tisíciletí putování vykoupeného Božího lidu dějinami chce být řízen digitálními penězi pomocí kvantového hyperpočítače. Dávno se vytratil zákaz klanět se výtvorům lidské ruky místo Stvořiteli, a přesto od mládí zná každou křehkost takových výtvorů. Stačí když se spálí tranzistor či jiná elektronická součástka počítače nebo když se ovzduší zavlní nepatrným elektromagnetickým výbojem odněkud z ionosféry a domnělý „hyperpočítač“ i se svými qubity docela nekontrolovaně zabloudí. A hned se octnete ve smyšlené utopii, proti které není odvolání.

Boží dítě však ví, že se stalo dítětem Božím z čisté Boží milosti. Proto samo

„Čím déle vás znám, tím větší pitomosti mě napadají.“

Bůh jej může udržovat, a jedině Bůh může mu také dát vzrůst.

ze sebe není schopné prožívat nadpřirozený život. Vděčně chválí Boha a také prosí o udržování a rozhojňování nadpřirozeného života v sobě. Jako nás Bůh jednou povznáší ke své blízkosti, k svému nadpřirozenému životu, tak smíme žít doslova v domově jeho Nejsvětějšího Srdce, žít Jeho vlastním životem. Jako nám tento život jednou dává, tak zase jedině

Proto, když prosí, pozvedá se při vědomí své ubohosti přes své mládí, pak prosí především o to, aby On jej naučil tomuto životu, aby On tento život v nás chránil a aby On jej v nás stále rozhojňoval. Všechny ostatní prosby jsou neseny tímto Duchem. Pane, dej mi všechno, abych naplno byl a žil jako Boží dítě. Dej mi všechno na duši, na těle, co k tomu potřebuji. V této prosbě dítěte je obsaženo všechno. Jsou v tom obsaženy i pomíjivé věci. Boží dítě ví, že má svůj život uskutečňovat v tomto světě, ohrožovaném ďábelsky zneužívanými vymoženostmi kybernetiky a elektromagnetickými vynálezy, vytvářející kybernetický pseudosvět. Proto k tomu Boží dítě potřebuje Božího požehnání a Boží pomoc, aby přes všechny těžkosti světa a nástrahy ďáblů mohlo žít důstojně ve svém povolání. Prosí také o pomíjivé věci, ale prosí především v důvěře, že mu Otec dá všechno, co potřebuje. Vždyť když mu vydává sám sebe a svého Syna, takže není, co by mu odepřel. Za druhé prosí v pokojné důvěře, že cokoli bude potřebovat v tomto ohledu, že obdrží. Přitom ví, že když je život Božího dítěte nezasloužený, tak je všechno nezasloužené a všechno je Božím darem, o který je třeba prosit. Boží dary jsou zdarma dané, ale nepřicházejí automaticky, nýbrž vyžadují soustavnou přípravu Božího dítěte, tedy jeho stálé uzpůsobování se pro tyto dary, což je právě ona zapojenost Božího dítěte. V našem kybernetickém pseudosvětě New Age je všechno automatické; ďábel slibuje: stačí odmítnout Boha, protože já ho okamžitě zastoupím. Potom už máš pokoj od nějakého desatera.

Třebaže je Bůh Pánem nebe a země a docela zdarma nás milostivě zve k účasti na svém nadpřirozeném životě se vším, co k němu patří, přece jen nás k ní povolává. Proto nejsme v Božím království hosté ani cizinci. Patříme přece k Boží rodině, na rozdíl od všeho ostatního tvorstva. Patříme do Boží rodiny, kam nepřijímá ani anděly, třebaže jsou dokonalejšími tvory než člověk. Bůh přebývá v nás, jako je otec u svých dětí, je v nás doma. Syn Boží nám dává své Nejsvětější Srdce výměnou za naše ubohé lidské srdce. Proto není třeba se k němu zvedat pouze nějak nábožně, nýbrž smíme z něho žít, smíme žít z jeho tajemné nesmírné blízkosti. Je přesahový, ale je nám otcovsky a bratrsky důvěrně blízký. A to je druhá stránka našeho Božího mládí, že je důvěrně blízko každému z nás. V něm žijeme, pohybuje se a jsme. Jsme také Jeho pokolení. A ještě více. Jsme Jeho pokolením tak, že smíme žít Jeho nadpřirozeným životem, že máme žít z něho, že máme žít v Jeho svaté blízkosti. Tím je Otcem především v Kristu, ne pouze že se o nás stará, nýbrž že nám přivlastňuje rodinu svého života.

Tak náš vztah k Bohu, náš způsob rozmluvy s Bohem, nabývá nové tvářnosti. Nesmírná blízkost a vznešená důvěrnost nás volá.

Máme s ním všechno sdílet tak, jako dítě sdílí doma všechno se svým otcem. To je smysl naší vnitřní modlitby. Není pouze ústní modlitbou, ani jen modlitbou prosebnou, ani toliko modlitbou klanění, nýbrž je také modlitbou,

kteřá se dovede něžně stulit v otcovském náručí, kteřá umí se svým Otcem všechno sdílet od srdce k srdci, tak jako Spasitel s Miláčkem Páně.

Boží dítě se tedy nemusí k němu namáhavě pozvedat. Stačí se ponořit do této ztišené blízkosti a podivuhodné jeho zvláštní přítomnosti v Nejsvětějším Srdci vloženém na místo našeho srdce.

Je to tak prosté, a přece ne tak snadné, jak by se navenek zdálo. Spočívát v Boží přítomnosti, ale pak z této přítomnosti vcházet k celému svému životu. Stále víc proměňovat svůj všední život na jedno svaté a živé zakoušení jeho jedinečné otcovské přítomnosti v nás. Je třeba se jednou provždy zbavit jakékoli chladné a zatuchlé obřadnosti, se kterou se mnozí katolíci přibližují k Bohu. Pokud toto neodložíš, tak jsi Božím dítětem možná hlavou, ale nikoli srdcem. Bůh nestojí o to, co ty považuješ za zbožnost. Bůh stojí o tvé srdce. To není bezdůvodný požadavek, protože on ti dává své Nejsvětější Srdce. Tomáš B.

+++

TÁTOVI

MEZI ŽIVOTEM A SMRTÍ SPÍŠ
NA TVÉ TVÁŘI ANI VRÁSKY NENÍ
A VŠECHNO VNÍMÁŠ, VŠECHNO VÍŠ
TAK OMLÁDLÝ A BEZ ZACHVĚNÍ -

HLADÍM TĚ DO RUCE
JAK ŽIVÁ, JEŠTĚ TEDLÁ JE
VÍM, ŽE MNĚ SLYŠÍŠ
MÁ SLOVA PROVÁZÍ TĚ DO RÁJE

POSTOJÍM CHVILINKU
ŠEPTÁM SLOVA ODDPUŠTĚNÍ
A DOZDRAV NAŠI MAMINKU

DUŠE CHCE Z TĚLA VEN A DÁL
VŠE CO BYLO, NA SVĚTĚ UŽ NENÍ
A TY SES NA MNE DOUSMÁL... "

Marie Ungerová

+++

GÁNDHÍ: PŘIJMĚTE VÍRU JAKO DĚTI

Rád bych zavrhl všechna rozumná vysvětlení a začal prostou dětskou vírou v Boha. Pokud existuji já, pak existuje Bůh. Je to nezbytné pro mé bytí stejně jako pro bytí milionů dalších lidí. Tito lidé o tom možná nedokáží mluvit, ale z jejich životů můžete poznat, že tato víra je součástí jejich života. Žádám vás o to, abyste pouze obnovili svou víru, která byla oslabena. Abyste tak mohli

učinit, je zapotřebí odučit se spoustě věcí, které jste se naučili prostřednictvím literatury, jež uchvátala vaši inteligenci a současně vás zmátla a svedla na scestí. Začněte s vírou, která je současně symbolem pokory a přiznáním si toho, že nic nevíme, že jsme méně než atomy v tomto vesmíru. „Jsme méně než atomy“ říkám proto, že atomy dodržují zákony svého bytí, zatímco my ve své drzé ignoranci popíráme zákon přírody. Nemám však žádný argument, prostřednictvím kterého bych oslovil ty, kdo nemají víru.

Prohlašuji se za člověka víry a modlitby, a dokonce i kdybych měl být rozřezaný na kousky, důvěřuji Bohu, že by mi dal sílu ho nepopírat, ale trvat na tom, že existuje... Jsem si jistější jeho existencí než skutečností, že vy a já nyní sedíme v této místnosti. Poté mohu také prokázat, že bych mohl žít bez vzduchu a bez vody, ale nikoli bez něj. Můžete mi vyškrábat oči, ale to mě nemůže zabít. Můžete mi useknout nos, ale to mě nezabije. Zničte však moji víru a já budu mrtvý.

Můžete to nazvat pověrou a já přiznávám, že je to pověra, kterou s láskou objímám, stejně jako jsem objímal jméno Ráma ve svém dětství, když jsem se cítil ohrožený nebo napjatý.

SÍLA ŽIVOUČÍ VÍRY

Přejeme si stálé světlo, spolehlivé světlo náboženské víry, a nikoli víru, která zaujme pouze naši inteligenci, ale víru, jež je nesmazatelně vepsána v našem srdci. Nejdříve si potřebujeme uvědomit své náboženské vědomí, a jakmile tak učiníme, otevře se před námi celá oblast života. To by se poté mělo stát posvátným privilegiem všech, aby mohli být mladí muži, jakmile doápějí do mužství, správně vybaveni na bitvy života.

Je to víra, která nás vede rozbouřeným mořem; víra, která hory přenáší, a víra, která dokáže přeskočit oceán. Tato víra není ničím jiným než živým a doširoka rozevřeným vědomím Boha v našem nitru. Ten, kdo dosáhl takové víry, nic nechce. Ten, kdo je tělesně nemocný, je duchovně zdravý; k tomu, kdo je fyzicky chudý, proudí duchovní bohatství.

JAK ZÍSKAT VÍRU

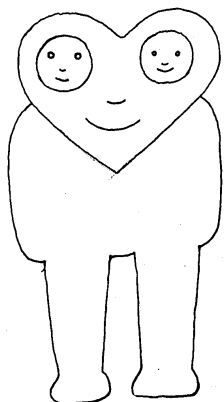
Víru nelze získat silou ani prostřednictvím intelektu. Přichází, avšak pomalu, po hluboké meditaci a neustálé duchovní praxi. Modlíme se, pějeme chvalozpěvy, čteme knihy, hledáme přátelství božských bytostí a vykonáváme oběti, abychom získali víru. Mahátma Gándhí, Cesta k Bohu, Olomouc 2018

+++

VÝHLEDY EUROAZIE

EKUMENICKÉ A MEZINÁBOŽENSKÉ SOUŽITÍ

My věřící potřebujeme v mnohonáboženské Euroazii nalézt prostor k vzájemnému sdílení a ke společnému dílu ve prospěch obecného blaha a podpory nejhudších. Nejde o to, abychom se všichni stali víc strhujícími pro ostatní, ani o to, abychom snad kvůli setkání s jinými lidmi, kteří uvažují odlišně, skrývali svá vlastní přesvědčení, pro která planeme.

Pokud někdo věří, že Duch Svatý může konat i v odlišném prostředí než je prostředí pro nás příznačné, pak se pokusí nechat tímto světlem obohatit, přičemž je přijme z nitra svých vlastních přesvědčení a své vlastní identity. Čím hlubší, pevnější a bohatší je totiž místní identita, tím víc dokáže obohatit ostatní svým vlastním přínosem.

Zdroj naší víry nacházíme v Písmu svatém, které jiná náboženství zjevně neznají, třebaže jsou mnohdy schopna je se zájmem číst, ba i přijmout mnohé z jeho hodnot. Něco podobného se můžeme pokusit udělat my vůči uznávanému podání jiných náboženství domorodců, kde se nacházejí „pravidla a nauky, jež jsou často odrazem pradávného jednobožství, které vyznačuje všechny lidi. Velké bohatství máme rovněž v sedmeru svátostí, třebaže je někteří křesťané nepřijímají v jejich celku nebo ve stejném smyslu jako my. Spolu s tím, že pevně věříme v Ježíše jako jediného božského Vykupitele světa, pěstujeme hlubokou úctu k Bohorodičce. Víme sice, že totéž neplatí pro všechny křesťany, bereme však za svou povinnost zvěstovat Euroazii bohatství oné vroucí mateřské lásky, jejímiž opatrovníky se cítíme být.

Toto všechno by z nás nemělo činit nepřátele. V opravdovém duchu sdílení se posiluje schopnost porozumět významu toho, co říká a koná ten druhý, i když to nebude možné přijmout za své vlastní přesvědčení. Takto se upřímnost stává možnou, aniž by se skrývalo to, v co věříme, ale také aniž by se opustilo sdílení a hledání společných bodů; především takto je možné společně pracovat, bojovat i nějaké útrapy snést za dobro Euroazie. Síla toho, co spojuje všechny křesťany, má nesmírnou hodnotu. Většinou věnujeme přílišnou pozornost tomu, co nás rozděluje, a už méně docenujeme to, co nás spojuje. Přitom to, co nás spojuje, nám umožňuje žít ve světě, aniž by nás pohltilo zaujetí pozemskými věcmi, duchovní prázdnotou, pohodlným sobectvím, spotřebitelskou a sebezničující chamtivostí.

Křesťany spojuje jedna víra v Boha Otce, který nám dává život a miluje nás. Spojuje nás víra v Ježíše Krista, jediného Vykupitele, který nás vysvobodil svou požehnanou Krví a svým slavným vzkříšením. Spojuje nás touha po jeho Slovu, které vede naše kroky. Spojuje nás oheň Ducha Svatého, jenž nás podněcuje k poslání. Spojuje nás nové přikázání, které nám Ježíš zanechává, hledání kultury lásky, zanícení pro vládu, k jejímuž budování spolu s Kristem nás volá sám

Stvořitel. Spojuje nás zápas o pokoj a spravedlnost. Spojuje nás přesvědčení, že jsme povoláni k nebeské oslavě, kde Bůh osuší každou slzu a shromáždí to, co jsme vykonali pro ty, kdo trpí.

Toto všechno nás spojuje. Jak bychom mohli nebojovat společně? Jak bychom se mohli nemodlit společně a společně nepracovat bok po boku, abychom chránili chudé z Euroazie, a tak zjevovali svatou tvář Páně a pečovali o jeho stvořitelské dílo?

MATKA EUROAZIE

To není žádná bájná Anastázie, o jaké snil Megre. Je to Panna Maria jedna a tatáž, fatimská, Bohorodička kazaňská, Matka Maria Czestochová, Panna Maria z Akity, Panna Maria Šešanská, Vranovská...

Matka, kterou nám zanechává Kristus, ač je jistě jedinou Matkou všech, se v Euroazii projevuje různými způsoby. Víme, že domorodci se ve svém životě setkávají s Ježíšem Kristem mnoha způsoby; ale mariánská cesta k tomuto setkání přispívá nejvíce.

MATKO ŽIVOTA,

V TVÉM MATEŘSKÉM LŮNĚ SE UTVÁŘEL JEŽÍŠ, "
KTERÝ JE PÁNEM VŠEHO, CO EXISTUJE.
JAKO VZKŘÍŠENÝ TĚ PŘETVOŘIL SVÝM SVĚTLEM
A UČINIL Z TEBE KRÁLOVNU CELÉHO TVORSTVA.
PROTO TĚ PROSÍME, MARIA,
ABYS KRALOVALA V TLUKOUCÍM SRDCI EUROAZIE.
PROJEV SE JAKO MATKA VŠECH TVORŮ,
KTERÉ STVOŘIL BŮH PRO SEBE,
ALE TAKÉ V KRÁSE A VŮNI KVĚTŮ, CHUTI PLODŮ,
VE VELKÝCH ŘEKÁCH, KTERÉ JÍ PROTÉKAJÍ,
A VE VŠEM, CO SE NACHÁZÍ V JEJICH STEPÍCH,
TUNDRÁCH A BUŠÍCH, LEDOVČÍCH I ÚDOLÍCH.
PEČUJ SVOU NÁKLONNOSTÍ O TENTO ROZDUK KRÁSY.
VDPROS NÁM U JEŽÍŠE,
ABY VYLIL VEŠKEROU SVOU LÁSKU NA MUŽE A ŽENY,
KTERÍ TAM BYDLÍ, ABY JI DOKÁZALI OBDIVOVAT
A O NI PEČOVAT.
UČIŇ, AŽ SE TVŮJ SYN NARODÍ V JEJICH SRDCÍCH,
ABY MOHL ZÁŘIT V EUROAZII,
V JEJÍCH KMENECH A V JEJÍCH KULTURÁCH,
SVĚTLEM SVÉHO SLOVA, ÚTĚCHOU SVÉ LÁSKY,
SVÝM POSELSTVÍM BRATRSTVÍ A SPRAVEDLNOSTI.
KÉŽ SE TAKÉ V KAŽDÉ EUCHARISTII
PROJEVÍ TOLIKERÝ DIV K OTCOVĚ SLÁVĚ.
MATKO, SHLÉDNI NA CHUDÉ EURDAZIE,

NEBOŤ JEJICH DOMOV JE NIČEN KVŮLI NÍZKÝM ZÁJMŮM.
KOLIK BOLESTI A KOLIK CHUDOBY!
KOLIK OPUŠTĚNOSTI A KOLIK NÁSILÍ
V TÉTO POŽEHNANÉ ZEMI, PŘEKYPUJÍCÍ ŽIVOTEM!
DOTKNI SE SRDCÍ MOCNÝCH, NEBOŤ I KDYŽ SE NÁM ZDÁ,
ŽE JE UŽ POZDĚ, TY NÁS VOLÁŠ, ABYCHOM ZACHRÁNILI,
CO DOSUD ŽNE.
MATKO S PROBODENÝM SRDCEM,
KTERÁ TRPÍŠ VE SVÝCH HANOBNÝCH DĚTECH
A VE ZRANĚNÉ PŘÍRODĚ,
KRALUJ V EUROAZII TY SPOLU SE SVÝM SYNEM.
DŮVĚŘUJEME V TEBE, MATKO ŽIVOTA,
NEOPOUŠTĚJ NÁS V TÉTO TEMNÉ HODINĚ.
AMEN

František B

+++

DUCHOVNÍ ŽIVOT NA DÁLNÉM VÝCHODĚ

V současné době jsou živé kláštery v sibiřských diecézích (vč. poustevn): v Abakanu a Kyzylu - 1 muž, v Barnaulu a Altaji - 8 (vč. 6 ženských), v Blagoveščensku a Tyndě - 2 ženské, ve Vladivostoku a Primorskaja - 5 (3), v Irkutsku a Angarsku - 1 žena, v Kemerovu a Novokuzněcku - 1 žena, v Krasnojarsku a Jenisej - 6 (3), v Kurganu a Shadrinsku - 4 (1), v Magadanu a Čukotsku (Sinegorsk) - 1 žena, v Novosibirsku a Berdsku - 6 (2), v Omskua Tarskaja - 4 (3), v Tobolsku a Ťumenu - 4 (2), v Tomsku a Asinovské - 3 (1), v Chabarovsku a Amuru - 1 žena, v Čitě a Transbajkalu - 5 (2), v Južno-Sachalinské a Kurilskaya - 1 muž, v Jakutsku a Lenskaya - 1 žena. V diecézi Petropavlovsk a Kamčatka , stejně jako v kláštřech Birobidžan a Kuldur, nejsou žádné kláštery. Celkem je v uvedených diecézích 54 klášterů, z toho 24 mužských a 30 ženských. Mnoho z nich zřídilo sirotčince a náboženské školy.

DIECÉZE BARNAUL A ALTAJ se dělí na obvody děkanství : 20 - na území Altaj, 3 - v Republice Altaj .

V roce 1994 se Svatý synod rozhodl oživit barnaulskou katedrálu s názvem „Barnaul a Altaj“. Anthony (Masendich) je vysvěcený biskup Barnaul a Altaj. Po smrti biskupa Anthonyho (+2001) se tu stal biskupem Maxim (Dmitriev).

V roce 1997 byly pastorační a teologické zavedeny kurzy Barnaul a Altaj Eparchie převedeny na barnaulské teologické studium. V diecézi jsou 2 pravoslavná gymnázia: v Barnaulu (od r.1994) a Bijsku působí asi 100 nedělních škol. Na Altajské státní univerzitě se studenti připravují v „teologii“.

K lednu 2002 měla diecéze 170 farností, 63 kostelů, 6 klášterů, sloužilo 177 kněží a 13 jáhnů.

V děkanském okrsku Gorno-Altaj bylo v roce 2002 na 20 farností, kde sloužilo 13 kněží; část bohoslužeb se koná v altajských jazycích.

NOVOSIBIRSKÁ DIECÉZE zahrnuje 3 miliony čtverečních km s 15 miliony lidí. Roku 1990 bylo v diecézi 60 farností se 146 duchovními.

V rámci Novosibirské diecéze je 6 klášterů, které mají asi 25 zemědělských usedlostí. Roku 2006 činil počet řádových sester více než 220 osob.

Mezi vzdělávací zařízení patří Novosibirský pravoslavný teologický institut sv. Makarieva, založen v roce 1995. V roce 2004/05 měla 203 studentů.

JIHOSACHALINSKÁ A KURILSKÁ DIECÉZE sdružuje farnosti a kláštery ruské pravoslavné církve na Sachalinu a Kurilských ostrovech.

Dělí se na 8 děkanátů. Roku 2005 bylo v diecézi 45 farností, 1 mužský klášter (Korsakov). Mezi kleriky diecéze působí 41 kněží a 3 jáhni.

JAKUTSKÁ A VILYUI (LENA) DIECÉZE ruské pravoslavné církve r.2005 měla 50 farností a konvent (s 12 sestrami). Mezi nimi je 22 chrámů a 20 modliteben. Duchovní službu vykonává 32 osob.

CHABAROVSKÁ A AMURSKÁ DIECÉZE se dělí na 2 děkanáty: Chabarovsk a Amur. Od roku 2006 má 47 farností, 1 klášter (obec Petropavlovka). Mezi duchovními diecéze je 47 kněží, 8 jáhnů. V roce 1997 bylo v diecézi 30 farností, otevřeno bylo 20 kostelů; Mezi duchovními diecéze bylo 26 duchovních.

V říjnu 2001 byla na strmém břehu Amuru zahájena stavba největšího kostela na Dálném východě - katedrály Proměnění Páně. Vysvěcen v říjnu 2004. Stojí tam také památný kostel Grado-Chabarovsk. Katedrála Nanebevzetí Matky Boží, byla obnovena a vysvěcena 19. října 2002. Dne 8. srpna 2002 byl domácí kostel vysvěcen k počtě sv. Serafima ze Sarova. Byl otevřen kostel zasvěcený Jiřímu Vítěznému. Nové farnosti byly založeny v Komsomolsku na Amuru , vesnici Nekrasovka, vesnici Polina Osipenko, vesnici Troitskoye.

V roce 2005 byl v Chabarovské diecézi otevřen Teologický seminář,

Jaké zvláštní poslání mají kláštery na Sibíři

S nástupem podzimu spěchají osamělí poutníci a tuláci do kláštera v omské vesnici Bolshekulacheje. Lidé s těžkým osudem, ti, kteří opustili vězeňská zařízení, alkoholici, narkomani sem přicházejí v naději, že najdou úkryt: zimy na Sibíři jsou kruté. Zde jsou vřele vítáni. Ale jak se chovají, je jiná otázka.

Jen málo z nově příchozích do kláštera se stane mnichy. Na rozdíl od evropských klášterů, kam je pro bývalého zločince obtížné se dostat, ty sibiřské mají zvláštní poslání. Kláštery jsou obnoveny či vybudovány v místech, kde byli lidé za totality posláni k těžkým pracím v gulazích. Kláštery zůstávají dnes posledním útočištěm pro ty, kteří nemají kam jít. Tento úděl sdílel i bolshekulachinský klášter svatého Mikuláše.

Když přijde muž, který má za sebou léta vězení a řekne, že by chtěl být blíže Bohu, stojíte před volbou. Uvedeš ho do rodiny a on něco spáchá, - říká hegumen kláštera Zosima. - Ale jak to říct člověku, který k vám možná opravdu přišel s čistými myšlenkami. I když jasně chápete, že přišel jen proto, aby přečkal zimu, přesto ho s láskou přijmete.

Nyní v klášteře Bolshekulachinsky žijí tři desítky lidí, sedm z nich jsou mniši, zbytek jsou dělníci. Nejmladšímu bylo sotva dvacet.

Hlavní je modlitba. Věnují se jí noční, ranní, večerní hodiny, posvěcování času. Bez toho nikdo nezačne jíst, nejde spát, nepodniká nějaké záležitosti.

Otec Zosima stojí v čele kláštera od roku 2013. Že si takovou cestu zvolil vnuk soudruha z KSSS, syn lékaře a trenéra plavání, se může zdát překvapivé. Přes protesty svých příbuzných však školu opustil, nastoupil nejprve na teologická studia a poté do moskevského semináře.

Novicové mohou klášter opustit, v celách se neprovádějí žádné prohlídky. Můžete se však zapojit do čtení a tvořivosti tím, že svou činnost sladíte s kazatelem. Svědčí o tom impozantní velikost křížifixu, který se tyčí na území chrámu. Po zasvěcení jej postavil jeden bývalý vězeň.

Život v klášteře zachraňuje jeho obyvatele od starostí o každodenní chléb a hledání střechy nad hlavou. Hlavní podmínku mnišského života – úplné podřízení své vůle duchovnímu vůdci – to však nedodržuje každý.

Někdo se dostane do alkoholické nebo drogové závislosti. Někdo opustí klášter, když získal duchovní zkušenost, sílu, sílu, aby mohl pokračovat ve své životní cestě s tímto břemenem. Někdo chová nenávisť. Každý má jiné důvody, - říká otec Zosima. - Ale vždy se snažím lidi vyprovodit bez výčitek. Tuláci říkají: "odjedeš, ale nikde se nenajdeš." Zdá se mi, že zaměřit člověka duchovně je křečovitě. A vždy se snažím rozloučit se s každým laskavě, abych zachoval normální mezilidské vztahy. (Ruské noviny – Týden – Sibiř: č. 207 /7373/)

+++

VZPOMÍNKA NA MAMINKU

TO NENÍ ÚZKOST CO MNE JÍMÁ
JAKOBY OBJALA MNE ZIMA

V MLZE TRYLKY KLARINETU
ODEŠLA - MIHLO SE PO KOSE

NESLYŠNÉ RUCI NA SPINETU
A V OKU VLHKO DO ROSE -

Marie Ungerová

+++

EUCHARISTICKÝ RŮŽENEC

Dnes je podivná doba. Vládce světa chce všechno řídit počítači a veškerou práci mají konat roboti. Dábel tvrdí, že už nepotřebuje lidi na práci, ani na kontrolu a řízení. Svět je opravdu prostoupen elektromagnetickými vlnami a lidé dovedou svými vynálezy dálkově probouzet sopky a rozvěcovat požáry,

působit záplavy a třeba i mořskou vlnu tsunami. Člověk si může dovolit všechno, třeba i změnit své pohlaví a odhodit zavedené způsoby chování.

Jenže všechny lidské hříchy a pohrdání Bohem vyvolávají jako bumerang strašné války, hrozné nemoci a jiné útrapy. I když vládce světa lže, že nepotřebuje lidi, Bůh člověka potřebuje, protože jen člověka stvořil pro sebe.

Kdy zruší Boží spravedlnost své trestné soudy? Tehdy, až se jí dostane zadostiučinění a smíru. Bůh však připouští ve své dobrotě, aby toto zadostiučinění mohl vykonat kdokoliv. Proto může zbožná duše se svým nenápadným, ve světě dávno zapomenutým drobným růžencem docílit převratnější věci než atomové rakety nějaké velmoci či kosmická zbraň používající proti nepodvoleným třeba i biologické zbraně, zemětřesení či tornado. Takže nevinný může učinit zadost za hříšníky, spravedlivý za nespravedlivé, muž modlitby za rouhače... Zkrátka se ukazuje, že přehlížená stařenka s růžencem dokáže vytrít zrak i nejobávanějšímu vládcovi světa, který pozná, že jeho letadlové lodi patří do starého železa.

Nejlepší způsob, jak učinit náš smír účinným, je spojit ho s tím smírem, který Pán Ježíš obětuje svému nebeskému Otci v Nejsvětější Svátosti. Vždyť Eucharistie je pokračováním všech tajemství života Ježíšova, jeho utrpení a smrti, jeho Vzkříšení a oslavy až k Nanebevstoupení a nebeské oslavě.

Při růžencové modlitbě rozjímáme o třech hlavních tajemstvích života Páně, radostné narození, bolestné utrpení a slavné přemožení bolesti a smrti, ovládnutí světa a zdolání odvěkého lháře a vraha, který si hraje na prediktora. Kromě toho Panna Maria jako Matka Boží, z níž přijímá Syn Boží své tělo a krev, aby nám je v podobě chleba a vína podal na cestu do věčné radosti, tedy je naše Máti také Prostřednicí Nejsvětější Svátosti.

BOLESTNÝ RŮŽENEC.

KTERÝ SE PRO NÁS KRVÍ POTIL

Předně si živě připomeň cestu Ježíše Krista do Getsemanské zahrady. Pána se zmocňuje smrtelná úzkost, strach a obavy. Co to způsobilo? Dříve přece Ježíš řekl: „Musím být pokřtěn křtem krve“ a „Jak po něm toužím“ a najednou se tentýž Spasitel chvěje a hrozí utrpení. Jak to přijde? Pán Ježíš totiž chtěl celou vnitřní bídu, kterou člověk vůbec může snést, vytrpět sám. K tomu, aby mohl podstoupit toto vnitřní utrpení, dobrovolně přerušil blažené patření na božství, jež Jeho duše stále požívala.

Spasitel sleduje obrovskou záplavu hříchů minulých, přítomných i budoucích. Sleduje i široké masy těch, kterým jeho život a dílo nic neříká, a kvůli kterým Jeho přesvatá Krev kane nadarmo.

A Spasitel světa má na sebe vzít hříchy všech lidí a všech časů...

Jaký podíl na bolestech a utrpeních Spasitelových mají moje hříchy? Pros za odpuštění a příslib polepšení. Vzpomeň si hlavně na ty hříchy, které tě nejvíce mrzí a které asi nejvíce tehdy bolest Páně zvětšily; těch lituj zvláště!

Pán vstává od své modlitby a hledá účast a pomoc u svých učedníků. Proč to dělá? Jen k vůli naší slabosti, ne proto, že sám potřeboval útěchu. — Smíme tedy i my hledat útěchu u lidí.! Nejbolestnějším pro Pána Ježíše je Jidášova zrada. Každé nehodné sv. přijímání je pro Pána novým Jidášovým polibkem. — Odpros Pána Ježíše za všechna nehodná svatá přijímání ať vlastní, ať cizí.

Rozjímáme nad Nejsvětější Svátostí: Nepřítizil jsem snad Spasiteli utrpení svými hříchy— které On tehdy viděl — nejen v zahradě Getsemanské, nýbrž i nyní nepřipravuji snad svému Pánu hodiny smutku podobné zármutku na Olivetské hoře v Nejsvětější Svátosti? Pán Ježíš, přebývajíc v oslaveném stavu nemůže ovšem trpět; ale ve svatostánku tluče totéž Srdce Ježíšovo, které i tam koná ty vznešené ctnosti jako za pozemského života, ovšem bez možnosti utrpení. Pán Ježíš se v Nejsvětější Svátosti modlí se stejnou vroucností jako na hoře Olivetské, snáší tíži našich hříchů, chyb a nedokonalostí. Proto se mohu lidským způsobem ptát: „Jak asi znova trpí Ježíšovo Srdce, když vidí, že někdy pohrdám Jeho milostmi, nevážím si jich a upadám do hříchů?“

Ale nejen mé hříchy připravují Pánu utrpení hory Olivetské; také má vlašnost, poněvadž Ho lépe znám, i Jeho lásku, než ostatní lidé; i má nepřipravená nebo polovičatá svatá, vlastně ne dost snatá přijímání, mé chladné, netečné, roztržité chování v Jeho přítomnosti, když se má mysl obírá vším možným jenom ne Ježíšem.

Milý Spasiteli, končím s hříchy. Ode dneška Tě už nebudu urážet svými hříchy. Můj život chci zasvětit Nejsvětější Svátosti v lítosti, díkůvzdání a smíru!

Který pro nás bičován byl

V duchu si živě představuji bičování Páně se všemi hrůzami daleko horšími než samo ukřižování. Vidím nejčistšího a nejnevinějšího Spasitele zbaveného šatu, připoutaného ke sloupu, raněného tolika ranami a krvácejícího z tisíce ran za nesmírných bolestí.

Věřící lékaři a bohoslovci tvrdí, že Pán Ježíš mohl přežít bičování jen zázrakem. Chtěl se zachovat pro ukřižování. Když se katané unavili tím hrozným dílem a odvázali Spasitele, klesl k zemi. Vzpomenu si při tom na pokořující okamžik: Spasitel světa — čistější než sluneční paprsek — musí s námahou hledat svůj šat, aby přikryl svou nahotu.

Vzal na sebe Pán tento strašný trest, aby smířil Boha za strašné hříchy nečistoty. A právě za našich dnů se valí světem hrůzně špinavý proud této neřesti — jako snad nikdy předtím. Lidé nespokojeni s darem svého života, chtějí měnit své pohlaví, pyšně uzavírají zvrácené svazky osob stejného pohlaví, v těchto sodomských neřestech si osvojují nevinné děti, aby je ďábelsky znetvořovali. Zneužívají maličkých robátek, aby z jejich mladé krve vyráběli látku k omlazení své krve, otrávené drogami a očkováním umělé imunity. A usmrcení počatého lidského tvora je tak masovým zjevem, že zde bují strašná civilizace smrti. Dnes je nutno stále a stále usmířovat Pána Boha.

Kolik ran při bičování jsem způsobil svými nečistými hříchy? Chci odprosit Pána Ježíše za každé nečisté hnutí, každou neslušnou myšlenku, nečistý pohled...

Rozjímejme nad Nejsvětější Svátostí: Chci odprosit a usmířit Pána Ježíše za všechna svatokrádežná přijímání vykonaná od těch, kterým ďábel zavírá ústa, aby z falešného studu zamlčeli tyto hříchy ve svátosti smíření. Dále za všechny mladé duše propadlé tomuto hříchu, jež s ním přistupují k stolu Páně. Konečně a hlavně za tyto hříchy spáchané kněžími.

KTERÝ PRO NÁS TRNÍM KORUNOVÁN BYL

Sledujeme Spasitele korunovaného trním! Jeho tělo je rozdrásáno a zbičováno. Nyní má být raněna i jeho hlava. Tento trest trpí Pán za všechny mé hříšné myšlenky, hlavně myšlenky pyšné, samolibé, nelaskavé a nenávistné, za nelásku k vlastnímu bratrovi, sestře, rodině, za odpor k vlastnímu národu, za nenávisť k jakémukoli jinému národu, za výslovné nebo mlčenlivé schvalování nacistů, fašistů a teroristů, za podporování válek a revolučních násilností.

Sleduj, jak se posmívají Pánu oblečenému v purpurový plášť se třtinou v ruce: poklekají a posměšně vykřikují: „Bud' zdrav, židovský králi!”

Chtěl bych svolat celý svět, aby klesl na kolena a se mnou odhodlaně volal: „Bud' zdrav. Králi věčné slávy!”

Rozjímejme nad Nejsvětější Svátostí: Nesmrtelný, věčný Král je přítomen v Nejsvětější Svátosti, odkud vládne světu, církvi a každé jednotlivé duši. Přejí si, Pane, abys byl uznán za Pána času a věčnosti ode všech vládců a národů; ve všech školách a sněmovnách; ve všech rodinách i v poslední chatrči. Kéž bys při každém zaopatřování požíval úcty, jaká Ti patří!

Prosím za odpuštění mé vlastní neúcty; za všechny ty, kteří před Kristem nepoklekají; za ty, kteří jdou lhostejně okolo kostela, a nevzdávají Pánu světa ani tu nejmenší úctu.

KTERÝ PRO NÁS TĚŽKÝ KRÍŽ NESL

Chci v duchu doprovázet Pána Ježíše k jednotlivým zastavením křížové cesty; chci setrvat zvláště u těch zastavení, která ve mně vzbuzují hlubokou účast se Spasitelem.

Spasitel světa nese svůj kříž... a co já? I když říkám ve chvílích milosti: „Pane, ať se stane Tvá vůle nyní i vždycky!” ptám se: jsem ochoten nést kříž a neměním svůj úmysl, když mě Pán bere za slovo? A přece je to jen jediný úkon Jeho veliké lásky... neboť bez kříže se Mu nepodobám. Lituji svých hříchů, činím dobré předsevzetí.

Rozjímejme nad Nejsvětější Svátostí.

Pán Ježíš nese svůj kříž v Nejsvětější Svátosti, totiž eucharistický kříž. Ve svatostánku je skutečným křížem pro Spasitele osamocenosť a opuštěnosť v tak mnohých chrámech, kam nepřijde někdo, aby se Mu klaněl a prosil za odpuštění. Je otázka: Může být vroucí lásce něco bolestnějšího, než sledovat, že každé světské zaměstnání a světská zábava má přednost... ?

Přál bych si být na mnoha místech, kde bych mohl ulehčit kříž Kristu Pánu. Kéž bych měl tisíc srdcí, abych na všech těch místech, kde Ježíš klesá pod křížem, abych učinil zadost, ovšem hlavně tam, kde je vystavena Nejsvětější Svátost, kde se s ní uděluje požehnání neb se koná „věčné klanění“. Chtěl bych tam všude být přítomen, abych Pánu Ježíši pomohl nést kříž osamělosti.

KTERÝ PRO NÁS UKŘÍŽOVÁN BYL

Stojím v nejhlubším dojetí pod křížem s Pannou Marií a svatým Janem: sleduji, jak jsou Spasiteli probodeny ruce a nohy; uvažuji, jak je od lidí opuštěn. Poněvadž Ho opustil i nebeský Otec, proto cítí ještě hroznější opuštěnost na duši. Slyším, jak Pán volá: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Slyším ostatní slova Spasitelova: „Žizním!... Dokonáno jest!... Do Tvých rukou svěřuji svého ducha!“

Teprve nyní chápu, co je to hřích. Jak často jsem pošetile říkal: „To nic není!“

Stal se poslušným až k smrti kříže! Jak poslouchám já? Ochotně ... přesně ... radostně? Vykoupení celého lidstva je dokonáno Kristovou obětní smrtí: Pán Ježíš vykoupil všechny lidi počínaje od Adama až do posledního dítěte, které se narodí!

Kristus Pán vykoupil všechny. Jeho milosti a zásluhy jsou zde pro všechny: nyní se jedná o to, aby sis je svým přičiněním přivlastnil.

Rozjímáme nad Nejsvětější Svátostí: Nestál jsem pod křížem, a proto Pán Ježíš chce, aby se Jeho oběť opakovala, znovu konala, aby se zpřítomnila, abych si z toho nevyčerpateľného pokladu mohl získat ty milosti, které potřebuji, když mám překonat hřích, vytrvat v dobrém, zachránit svou duši. To se děje obětí Mše Svaté.

Mše Svatá je skutečný proud milostí. Každý může přijít a načerpat z tohoto zdroje kolik chce: je zde dost milosti pro všechny!

Proto je třeba zvláštní usebranosti při mši svaté, hlavně při svatém přijímání: „Dej, Pane, aby přetékající kalich Tvého zadostiučinění se vylil na nás!“ Od pozdvihování až k svatému přijímání stéká tento proud milostí plnou silou okolo nás; záleží na nás, abychom napnuli všechny síly a dle možnosti nejvíce milostí získali a udrželi si zásluhy Ježíšovy...

Každé pozdvihování je živé, tajemné opakování Kristovy smrti na kříži. Je zde stejný Kristus, který trpí na kříži, stejná svatá Krev, která je prolita na kříži; na oltáři se děje totéž co na kříži, jenže nekřavě a bezbolestně. Je zde tajemná smrt, znázorněná dvojím proměněním. Kristus nás nemusí znova vykupovat svou smrtí, nýbrž si musíme ovoce smrti na kříži přivlastnit.

Proto je na kříži oběť výkupná; Mše Svatá je oběť přivlastnění si zásluh Kristových — obě však jsou co do podstaty stejné.

Od proměňování až k svatému přijímání se cvičím zvláště ve zbožnosti; v těchto minutách se chci co nejvíce přiblížit ke Spasiteli: vyznávám víru, klaním

se, děkuji za vykoupení, odprošuji a miluji Ho; pak Mu přednáším své nejdražší záležitosti a rozmlouvám s Ním, jak nejlépe dovedu.

Dále smírůuji a odprošuji Pána Ježíše za všecken chlad, lhostejnost, roztržitost a nepobožnost při mši svaté; mou vlastní i cizí, za všechny zanedbané mše svaté od tolika lidí. Svým usmířováním doplňuji nedbalost těch, kteří zanedbávají mše svaté a tím i Kristovy zásluhy.

Chci se snažit, abych duševními a tělesnými obětmi získal milosti vykoupení ostatním. Kristovu utrpení nic nechybí; já však přidávám své modlitby a oběti, abych přivlastnil užitek Jeho utrpení také těm, kteří se nestarají, aby si ho přivlastnili.

Jsem neuznán — odstrčen se svým růžencem. Zmocňuje se mne touha po zadostiučinění. Z lásky k Pánu Ježíši však potlačuji tyto nápady a přidávám tu malou oběť ke Kristovu utrpení. Kolikrát se mi dostane bezpráví... jsem nelaskavě hodnocen... trpím tělesně či duševně. Chci to vždy pokojně a rád snášet. Nejsem tak nadán jako druzí... vzbudím úkon velkodušné oddanosti do vůle Boží a přidávám jej k utrpení Kristovu, abych zasloužil světáckým, lehkomyšlným lidem víru, lítost a záchranu duše. JG

+++

MAMINCE

RÁDA BYCH VZALA
RUKU TVOU DO DLANÍ
TYS NEPOČKALA ZAČÍNÁ
SVÍTÁNÍ

PÁN SI TĚ DOVOLAL
JAK DVEŘMI KOSTELA
PROVEDL - PROMĚNIL
V NĚŽNÉHO ANDĚLA

DŘICHÁZÍM POTICHU
V DUŠI S TVÝM POKOJEM
ŽIVOT I VĚČNOST
HALÍ SE ZÁVOJEM

ODEŠLAS TIŠE
A NYNÍ
MÁM V TOBĚ
MAMI
PŘÍMLUVKYNI
Marie Ungerová

LOTROVSKÁ PELEŠ

Nacismus a demokratický liberalismus se navzájem podobají. Chtějí člověka učinit šťastným po dobrém nebo po zlém. Britský liberalismus v Africe

vynalezl koncentrační tábory, americký liberalismus zavedl koncentráky pro Indiány. Nacismus v tom pokračoval. Liberálně demokratické ideologii slouží mediální stíhání a indoktrinace už těch nejmenších. To jsou známky společnosti, která se pokládá za jedinou perspektivu lidstva, za jediný politický, ekonomický i společenský vzor. Křesťané budou pro měkké i tvrdé diktatury vždy třískou vraženou do masa. Vždyť bez ustání

připomínají, že nejsme stvořeni pro tento svět. Naše vlast je v nebi!

To neznamena, že naše pozemské otčiny nic neznamenají a že bychom neměli usilovat o to, aby se staly místy lidského rozvoje, bratrství, poctivosti, pravdy a spravedlnosti. Naopak se musíme snažit žít v nich v jednotě a být hrdí na svou kulturu. Z tohoto hlediska musíme konstatovat selhání liberálně demokratické ideologie. Národy Západu trpí hlubokou krizí totožnosti. Nevědí už, proč vlastně tvoří národ.

I v tomto Benedikt XVI. zdůraznil zásadní příbuznost mezi totalitami a liberální ideologií. Jestliže je demokratický stát v podstatě jen shluk pouhých jednotlivců, stane se z většiny nakonec nutně utlačovatel. Je to jen vyjádření svobody zbavené smyslu, vydané na pospas názorové libovůli a manipulacím mocných a bohatých. „Svoboda jednotlivce zbavená obsahu samu sebe ruší,“ napsal Benedikt XVI. v knize Hodnoty pro období krize. „Co udržuje společnost pohromadě a poskytuje jí mír, je právo,“ napsal dále v knize Naděje pro Evropu? Společnost, která jako svůj základ odmítá objektivní dobro, se mění v diktaturu prázdnoty.

Církev musí apelovat na demokratické společnosti ve věci základu práva. Společnost založená jen na sobě samé se dříve či později zhroutí....

Chcete říci, že ani demokratické společnosti nemusejí být společnostmi spravedlivými?

Rád bych ocitoval hezký výrok svatého Augustina: „Stát, z něhož je vyhnána spravedlnost, je jen velkou lotrovskou peleší.“ Tuto úvahu svatého Augustina vhodně rozvíjí kardinál Joseph Ratzinger. V knize Naděje pro Evropu? Napsal: „Stavebními prvky uspořádaných společenství lotrů jsou svou povahou holá, pragmatická, a tudíž nutně stranická, skupinou určovaná měřítká. Něco jiného než tato společenství, to jest než velická skupina řídící se jen svými cíli, existuje

jen tehdy, když do hry vstoupí spravedlnost, která se neměří podle skupinového zájmu, ale podle obecného měřítka. Teprve tomu říkáme spravedlnost“, která ustavuje stát. Zahrnuje v sobě jako orientační body Stvořitele i stvořené. To znamená, že stát, ze zásady přezíravý vůči Bohu, a buduje vše na mínění většiny, klesá na úroveň bandy lotrů.“ Lotrovská peleš nevytváří společenství, nýbrž jen dočasné seskupení na základě zájmů, které se náhodou shodují. Stát, který určování práva svěřuje kolísajícím většinám, značně riskuje, že se promění v peleš lotrů. „Kde je vyloučen Bůh,“ pokračuje kardinál Ratzinger, „tam je v různých křiklavých i umírněných podobách nastolen základ lotrovské bandy. To začíná být zřetelné tam, kde je řízení zabíjení nevinných nenarozených zahalováno do zdání práva, neboť má za sebou krytí zájmem většiny.“

Tvrdím, že demokratická forma státu je hodnotná, neboť všem lidem dává možnost uvědomit si svou svobodnou odpovědnost ve společnosti, sama v sobě však nemá základ skutečného práva. Demokratická společnost svou formou potřebuje obsah: právo, dobro. Jinak je její uspořádání založeno na nicotě. Spravedlnost je opravdu cílem, ale i vnitřním měřítkem každé politiky. Politika je víc než obyčejná technika určování veřejných norem: její původ i cíl tkví právě ve spravedlnosti, která má etickou povahu. Stát je tak nevyhnutelně konfrontován s otázkou: jak uskutečňovat spravedlnost tady a teď?

Kde však tento obsah, tento základ vezmeme?

Tím jste se dostal přímo k jádru problému opravdové náboženské svobody. Každý člověk musí mít možnost svobodně hledat pravdu, zejména v náboženských záležitostech. Ve veřejné diskusi musí zůstat zachována svoboda vyjadřování. Musí však být založena na objektivním obsahu společném všem lidem. Benedikt XVI. připomněl, že „podle katolické tradice jsou objektivní normy vedoucí ke správnému jednání přístupné rozumu nezávisle na obsahu zjevení. V tomto duchu není úlohou náboženství v politické debatě poskytovat normy, jako by nebyly nevěřícím známy a ještě méně navrhopvat konkrétní politická řešení, což by rovněž bylo mimo kompetenci náboženství, ale spíš pomáhat očistovat a osvětlovat rozum v úsilí o objevování základů.“ V encyklice Deus caritas est se vyjadřuje ještě mnohem otevřeněji a přesněji: „Sociální nauka církve předkládá argumenty na základě rozumu a přirozeného zákona, vychází tedy z toho, co je v souladu s přirozeností

„On si připil na naši republiku a pak si začal připíjet na na každého darebáka, který sedí ve vládě. A to bylo moc darebáků.“

každé lidské bytosti. Církev ví, že jejím úkolem není, aby politickými prostředky zmíněnou nauku prosazovala. Chce napomáhat při formování svědomí lidí v politice a přispívat k tomu, aby vzrůstalo vnímání skutečných požadavků spravedlnosti a zároveň také odhodlání podle toho jednat, a to i kdyby to bylo v rozporu s vlastními osobními zájmy. To znamená, že budování spravedlivého sociálního a státního uspořádání, jehož prostřednictvím by se každému dostávalo toho, co mu přísluší, představuje základní úkol, s nímž se musí stále znovu potýkat každá nová generace. Jelikož se jedná o politický úkol, nemůže to být bezprostřední úloha církve. Protože to však je zároveň prvořadý lidský úkol, církev má povinnost prostřednictvím očišťování rozumu a etické formace poskytovat svůj vlastní příspěvek k tomu, aby se požadavky spravedlnosti stávaly srozumitelnými a politicky uskutečnitelnými. Církev nemůže a nesmí vzít do svých rukou politický boj, aby tak budovala tu nej spravedlivější možnou lidskou společnost. Nemůže a nesmí se postavit na místo státu. Zároveň ale nemůže a nesmí zůstat pouze na okraji usilování o spravedlnost. Do tohoto usilování se musí zapojovat prostřednictvím racionální argumentace a musí probouzet duchovní síly, bez nichž by se spravedlnost, která vždy vyžaduje odříkání, nemohla prosadit ani se rozvíjet“ (č. 28).

Zde je dobře popsán základ náboženské svobody. Lidé musejí svobodně objevovat a uvádět do života objektivní normy, jež jsou jakoby gramatikou naší lidské přirozenosti. Církev je zde proto, aby osvěcovala svobodný rozum člověka, korigovala ho, očišťovala ho od pokušení všemohoucnosti. Lidé si musejí uvědomit, že rozum, který se nenechá očistit, ústí v totalitarismus, i když se třeba odívá do hávu demokratických procedur. Vzpomeňme si, že i Hitler byl zvolen v souladu s demokratickými pravidly. R. kard. Sarah., Den už se nachýlil

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

POVOLÁNÍ K PŘÁTELSTVÍ S BOHEM

„Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Ale vás jsem nazval přáteli, protože jsem vám oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Nevyvolili jste vy mne, nýbrž já jsem vyvolil ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby trvalo, aby vám dal Otec, oč ho budete prosit v mém jménu.“ (Jan 15,15-16)

Jako Boží děti zakoušíme stále otcovské vedení. Pán se však nespokojuje s naším vedením. Kdybychom se stále spoléhali na to, že nám stojí po boku Pán Ježíš a stále nás doprovází světem, taky bychom nedosáhli toho, co pro nás má Bůh připraveno. Proto Syn Boží opouští svět, aby nám mohl poslat svého Ducha. Pod vedením Ducha Svatého pak vykračujeme z pouhé dospělosti do přátelství s Bohem.

Rozlišujeme povolání vzdálené a blízké. To platí pro všechny, protože všichni jsou vyzváni, aby byli dokonalí jako Otec nebeský a všem poskytuje Ježíš Kristus život a aby ho měli v hojnosti.

Avšak ne všechny duše jsou zvláště pozvány bližším povoláním k hlubšímu duchovnímu životu.

Ono blízké povolání nastává, když se rozjímání se stává nemožným, dále když duše už netouží upnout svou obrazivost na něco určitého, a konečně když si duše libuje a nalézá největší rozkoš být sama s Bohem.

Kdo zakouší ony tři znaky, ochotně přijímá očistňování kříže a duchovní vedení, ten jistě je na této cestě.

Skutečnost, že jsou všichni povoláni vzdáleným a obecným povoláním, plyne z toho, že mystický život je řádným rozvinutím milosti, že milost sama k tomu vede. Proto všichni, kdo jsou v milosti, jsou touto milostí už povoláni k jejímu naplnění.

Onen mystický život je prostě věkem dospělosti života Božího dítěte. Právě proto je nám dána svátost biřmování, abychom dospěli k plnosti Kristova věku.

Proto si musíme připomenout, že základ, rozvoj a cíl vrcholného stupně mystického života je stejný jako základ milosti, jejího vývoje a jejího cíle.

Základem, na kterém se buduje křesťanský život, tedy také život mystický, je právě milost. Milostí nabýváme podíl na Boží nadpřirozenosti, ale také na Božím životě. Milostí nabýváme vlité ctnosti a dary, jimiž duchovně rosteme. Těmito dary se dokonale otevíráme Duchu svatému, aby nás mohl vést. Proč se otevíráme Duchu Svatému? Protože k nejvyšší dokonalosti nás povznáší Duch Svatý.

Právě zde se ocitáme před nenápadnou, a přesto náročnou zkouškou. Je tu závažné údolí rozhodnutí – povyšovat se k bohorovnosti vlastními silami, jako se o to jednou provždy pokusil andělský Světloňoš, a byl ihned navěky sražen do prachu, Lucifer; anebo se prostou otevřeností vydat vedení Duchem Svatým, přičemž se odmlčí všechny stvořené přirozené schopnosti člověka, včetně rozumu a svobodné vůle. Třebaže připomínka věčného pádu tvora s nadlidskou inteligencí je známá, stejně tak proniká světem halasné volání po lidských právech, zejména po svobodě, ale odtržené od Stvořitele. Navíc se Boží přítel ocitá v porušeném okolním prostředí, které na něho doléhá rušivě přes všechny

Svoboda slova je bez hlubší znalosti zaměnitelná
za diktaturu řeči...

jeho vnější smysly, zrakem a sluchem působením zneužívaných hromadných sdělovacích prostředků, čichem vdechováním jedovatě zaprášeného ovzduší, hmatem a chutí používáním otrávených nápojů a pokrmů. Doléhá také neblaze na vnitřní smysl člověka působením škodlivých elektromagnetických vln řízených vládcem světa. Kromě toho se v kybernetizovaném světě, kde člověk vylákal na Bohu jisté techniky a technologie k pronikání k základům světa, otevírá cesta různými urychlovači hmoty k odhalení lidským smyslům skrytého, čtvrtého skupenství hmoty, totiž plazmatického skupenství. Plazma se podobá záření a plynu, ale není žádným z nich. Je vedle pevného, kapalného a plynného skupenství čtvrtou dimenzí hmoty. Právě tímto plazmatem lze elektromagneticky provádět ve světě různé výkony, přesahující meze běžné

každodenní lidské zkušenosti. Toho snadno využívá falešný vládce světa, tak, že se snaží napodobovat různé Boží zázraky. Tímto způsobem vládce světa elektromagneticky působí změny v pozemském klimatu, totiž

POVINNOSTÍ? JSEM RÁD, ŽE SI PAMATUJUJU SVOJE PRÁVA!

bouře, tornáda, tsunami, zemětřesení, požáry, sopečné erupce, a ovlivňuje fyziologickou a psychickou stránku člověka. Tak falešný vládce světa provokuje různé vášně a nálady člověka, jako skleslost, zbabělost, strach, a tak oslabuje jeho svobodnou vůli.

Elektromagneticky je sice možno s Boží pomocí trvale řídit a ovládat uměle vyvolané plazma k tomu, aby to celému lidstvu zdarma svítilo a hrálo. Mnoho astrofyziků a badatelů opravdu slouží v tomto díle s ideálem, že se tak podaří natrvalo spustit bezpečný zdroj stálé energie pro lidstvo. Pro řadu z nich je však právě toto slepou uličkou, ve které se sami začínají hrát na Boha. Přehlédnou, že také za touto tékavě mihotající se sférou stvořeného světa, stojí samotný Bůh, Stvořitel, Udržovatel i Vykupitel světa, který nás zve ke svému přátelství. Poskytuje k tomu příslušné dary.

Ony dary pak rostou ctnostmi, především ctností lásky, která je životem milosti. Tedy, duše, která bude žít z milosti a ze ctností, bude stále více pod vedením Ducha svatého. Není myslitelné, že by toto vedení nechalo přítele Božího na půl cestě. Je však možné, že falešný vládce světa svede někoho právě do čtvrté dimenze, protože mu tam bude předvádět nějaké ubohé napodobeniny

Božích zázraků, kde se mu poskytuje iluze svobody vlastních zásahů při dosahování dokonalosti. Je to obtížně rozlišitelná křížovka, protože v jednom případě se necháváme trpně vést Duchem Svatým, kdežto v opačném případě se necháváme trpně vést falešným duchem naturálním. Spolehlivě se poznává po ovoci, v prvním případě pokora, láska, ve druhém případě pýcha, nenávisť.

Vzrůstem čínorodé a obětavé lásky si Boží přítel může zasloužit vyšší stupně účinnosti darů Ducha svatého. Dosažení dokonalosti v mystickém životě se neobejde bez mravních ctností, zejména lásky, a to v hrdinském stupni, tj. přesahující hranice přirozených sil člověka. Ke ctnostem se totiž musí připojit vyprošované dary Ducha Svatého. Dary Ducha Svatého se křesťanům dostávají právě jejich přechodem k přátelství s Bohem.

Tento pokrok v mystickém životě dospělých se dosahuje trpným očišťováním smyslů. Trpným očišťováním smyslů se začíná každý vymykat závislosti na lidských smyslech. Přitom se začíná vymykat obklíčení neblahými vlivy okolního prostředí, způsobovanými falešným vládcem světa.

Toto očišťování postupně podrobuje nižší lidské schopnosti vedení vyššími schopnostmi, a všechny schopnosti otevírá Božímu působení, aby Duch Svatý mohl nerušeně řídit mystický život.

Perfektní naplnění tohoto cíle bude natrvalo dosaženo mimo tento svět, až k tomu Bůh vydá pokyn. To je cílem všech Božích dětí. Proto povolání k tomuto cíli je už v podmínkách světa. Povolání k tomu je v jedné linii s obecným nebeským cílem, které je ovšem pro všechny vzdálené povolání.

Náš život v posvěcující milosti má být uzpůsobením k tomu, aby duše mohla jednou přijmout světlo slávy. Každý se tedy má tak očišťovat, aby jednou byl schopen přilnout k Pánu a upnout se jenom na Něho. To se buduje na lásce.

Přitom čisté nazírání není prostředkem mravních ctností. Bezprostředním i vzdáleným cílem nazírání je Bůh. Přímým cílem mravních ctností jsou činy nebo oběti, zatímco láska má za cíl přímo Boha. Takže jedině v lásce je dokonalost. Plněním Boží vůle se projevuje dokonalost, avšak její podstata je v lásce.

„Až uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: 'Služebníci neužiteční jsme; co jsme měli vykonat, vykonali jsme'.“ (Lk 17,10) Tomáš Bahounek OP

+++

KŘEŠŤANÉ NA ZÁPADĚ

Robert kardinál Sarah uvádí, že nejničivější pronásledování křesťanů dnes probíhá v západních demokraciích. Křesťané jsou stále více vytlačováni na okraj společnosti, zesměšňováni, ponižováni, terorizováni. Také je nutno litovat vzrůstajícího počtu odpadajících, kteří jsou křesťany jen podle jména. Dosud svou víru praktikují, ale bez přesvědčení, jen jako čistě kulturní či společenský úkon. Tím však neignorují miliony hrdinských křesťanů, hluboce věrných Kristu a jeho učení. Vzpomeňte si na Kristovo varování: „*Nebojte se těch, kdo*

zabijejí tělo, ale potom už nemají, co by ještě udělali. Ukážu vám, koho se máte bát: Bojte se toho, který když usmrtí, má moc uvrhnout do pekla. Ano, říkám vám: toho se bojte!“ (Lk 12,4-5).

V pluralistických demokraciích jsou totalitní sklony plodem rozumu, který odmítá dát se očistit náboženstvím. To plodí měkkou diktaturu relativismu a zakuklené pronásledování, které pomalu uspává svědomí a bere lidem jejich skutečnou svobodu. Fanatický, fundamentalistický islám prožívá opačné pokušení, totiž pokušení náboženství, které odmítá dát se očistit rozumem.

Křesťané vědí, že Bůh se projevuje skrze

svědomí. Mezi dílem Boha Stvořitele a Zjevením není žádné napětí. Můžeme proto tvrdit, že lidské důstojnosti odpovídá svobodně hledat a nacházet pravdu. Křesťané důvěřují rozumu; náboženskou svobodu žádají proto, aby si všichni mohli zvolit pravdu. Islamismus naopak vnucuje svou víru v rozporu s rozumem, silou, násilím. Hlásá boha, který může nařizovat něco, co odporuje lidské důstojnosti a znásilňuje svědomí a svobodu. Fanatický, fundamentalistický islamismus prosazuje náboženství založené čistě na poslušnosti vůči vnějšímu zákonu, který se nezjevuje ve svědomí, nýbrž je vynucován politickou společností. I zde mají křesťané důležitou úlohu politického odboje. V mnoha zemích Blízkého Východu se jediné oni staví na odpor nikoli ve jménu nějaké strany usilující o získání moci a o její vnučení druhým, nýbrž ve jménu práv svědomí otevřeného pravdě.

Mučedníci islamismu tváří v tvář násilí křičí do světa o „moci bezmocných“. Myslím na všechny tyto bratry a sestry v Egyptě, v Pákistánu, Sýrii, Iráku, Nigérii a Súdánu. Pro nás, kteří neprožíváme krvavé pronásledování, jsou vzorem. Jsou však i výčitkou těm z nás, kdo činí kompromisy s mocí lži. Kladou otázky našemu z povrchnělému křesťanství, které jde z kompromisu do kompromisu, jen aby se vyhnulo jakýmkoli nesnáším. Pohodlná cesta nejmenšího odporu. Říkají nám s oslňující jasností: jestliže se křesťanství na Západě paktuje s dekadencí, je to proto, že křesťané nejsou věrní podstatě své víry. Tváře těchto mučedníků jsou skutečným světlem pro Církev naší doby. Jejich příklad je skutečně základem naší naděje. Jsou tváří Krista dnes.

Charakteristický způsob, jak se křesťan účastní dějin spásy lidstva, nemůže nikdo ukázat lépe než mučedník. Horizontem mučedníků je Boží království. Jsou pravou slávou Církev a naší nadějí. Toto svědectví je zároveň napomenutím, abychom se neztratili ani uprostřed vichřice. „Oceán života nám nejednou připravuje bouře, avšak z existenciálních příbojů k nám dospívá

nečekané znamení záchrany, Maria, Pánova Matka v tichu a ohromení hledící na nevinného ukřižovaného Syna, který naplňuje smysl života a lidem přináší spásu," R.kard.Sarah, Den se již nachýlil

+++

DUŠE

PROPUŠTĚNKO - CHCEŠ-LI SI VZPOMENOUTI,
ZAPOMENEŠ-LI ALE, - ZAJATKYNĚ LET.
MNOZÍ TĚ ZŘÍ CO DUŠI V DLOUHÉ POUTI,
JÁ JAKO STÍN JEN BEZ TVARU SE CHVĚT.
Ó, V DRAHOKAMU PÍSNÍ JESTLIS UTONULA,
UTOPENKO, ČI JENOM PRACH JSI-LI,
TRNEŠ JAK TENKRÁT KNĚŽNA PROVINILÁ,
KDYŽ JARNÍ VODY KOBKY ZALILY.
Ó PŘIKOVANÁ! LAČNA AMNESTIE
A PROKLÍNANJÍC ČAS JAK VĚZEŇ STRÁŽNÍKA,
RATOLEST ROKŮ OPADLÝCH SE BJE
O PLŮTKY V SADECH KALENDARIA.

Boris Pasternak

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCHOVNÍHO ŽIVOTA CT.PATRIKA KUŽELY OP, MUČEDNÍKA OSVĚTIMSKÉHO /Pokr./ III. Bez hraček

Korespondenční listky procházely policejní kontrolou. Aby vůbec prošly, omezovaly se prostě na základní sdělení potřeb. Opravdovější sdělení nebyla možná ani při návštěvách: mluvílo se v přítomnosti strážce a rozkaz byl: "mluvit zřetelně a hlasitě". Někdy se totiž stalo, že stráž, hlídající vězně při návštěvě, byla "lidská" a mohla prostě "neslyšet" i důvěrnější sdělení. "Mluvit zřetelně a hlasitě" znamenalo, že za dveřmi "hovorný" seděla další stráž a ta kontrolovala jak rozhovor s návštěvou tak chování samé strážce při návštěvě. Tento systém převzali od nacistů i komunisté, jak jsme to prožili např. v "Internacním středisku" v Želivě (1950-1955).

Pravdivější sdělení bylo možné v "motácích", propašovaných "nezákonně" při pracích venku anebo i prostřednictvím některých strážných. Ale i zde byla nutná opatrnost, protože "pašerák" přenášející lístek mohl být dopaden anebo konečně i "zrádce". Měli jsme obojí zkušenost ze Želiva. Podobný stav prožíval tedy i bratr Patrik v Olomouci. Tajná sdělení nazývá "volnější", což platilo hlavně o motáku s datem "25.července". Tam popisuje, mimo jiné, svou osobní otřesnou duchovní skutečnost, objevenou a možná přesněji - "zjevenou" Bohem v duchovní prázdnotě a vězením. Že by se totiž řeholníci ve svém normálním duchovním životě mohli stát obětí "hraček", to by znamenalo nebezpečí soustředit se pečlivě, ale výlučně jen na plnění především vnějších úkonů zbožnosti, a to i u svátostí. Při nemožnosti přijímat svátosti,

predevším svátosti smíření a Eucharistie, zjevil bratru Patrikovi Duch Svátý, že "Boží milost není vázána na hmotu". Bůh může dávat svou milost i přímo! Ovšem aby to člověk pochopil a prožil, musí projít bezmezným očistěním, které uskutečňuje Bůh sám! To je popsáno, lépe řečeno, jen naznačeno, v "motáku z 25.srpna 1941". Tam bratr Patrik píše:

"Přijměte ode mne pár slov (psaných volněji než jindy) v den kdy začínám osmý měsíc této Boží hry na schovávanou. Chvalte ho se mnou a chvalte ho za mne, že vedle své štědrosti ke každému z Vás na mně nejmenším ukazuje dobrotu tak nevyčerpatelnou, že se má duše přímo zalyká vděčností a rozechvělým štěstím ve chvílích kdy Bůh dá. Věděl jsem od jiných, že si náš Pán hraje s dušemi, ale netušil jsem, že si s nimi hraje tak rozkošně a pozorně a zároveň důsledně a neúprosně tak, že je to až kruté, nikoli naší duši, ale jejím nemocem a slabostem. Ano k naší chudokrevnosti v lásce (nebo bych tomu řekl srdeční vada) je tím nesmiřitelnější, čím shovívavější a milosrdnější je k nám svým tvorům a bratřím zároveň. Já jsem postupem času tím šťastnější, čím méně mě dobrý Vůdce nechává mimo něj samého. Dříve bych nebyval věřil, že řeholník může mít tolik hraček, které mu vadí v chůzi vpřed či v letu vzhůru. I nejposvátnější věci a nástroje milosti mohou být takovou překážející hračkou, pokud jich neužíváme naprosto čistě - a proto i ty nám na čas bere náš Vychovatel a Magistr. Mám na mysli svůj hlad po Eucharistii, po mši svaté, po chórové modlitbě, po studiu..."

1. Básně

Vítězné osvobozování se od "hraček" je zachyceno v dochovaných básních.

A tak vedle "lístků" a "volnějších" motáků máme "zázračně zachované tenoučké, téměř průhledné lístky s básnickým záznamem o Patrikově prožívání "Božské hry" o osvobozenou lásku mezi Bohem a člověkem.

Když mi sestřička Eva Nejezová předala na Jesenci celý poklad Patrikova odkazu, doma v Protivanově, při zamčených dveřích a v pozdních hodinách jsem prožíval duchovní závratě nad lidskou bezprostředností a nadpřirozenými dálkami predevším Patrikových veršů. Prvně se mi dostaly do rukou jeho básně bez určení data. Myslel jsem, že jde o zachycení vrcholných úzkostí před smrtí v Osvětimi. Postupně jsem objevil i básně s určením času. A zjistil jsem, že vznikaly roku 1941, tedy ještě v Olomouci, a při jasné rovnováze vědomí v boji mezi vyumělkovanými "hračkami" a "sladkou krutostí Boží lásky". Nejlepší možnost je pochopit, by bylo prostě je prožít. Začneme těmi, které mají určení času: zatčen byl 25.I.1941. První báseň má datum 22.II.1941. Pořadové číslo 4. Kde však jsou básně s číslem 1 - 3 ?

4

Popelec

1. Pomni člověče, že jsi prach,

jak sis nic nepřines na svět v to slzavé údolí

tak si nic nevezmeš nazpět až smrt život přebolí

vždyť jsi člověče zem a prach.

2. Vesmír pomine, klesne v prach,

tělo se do země vrátí, dutě lká dunění hrud.

Starce i jinocha sklátí dotykem kouzelný prut.

Tvůrce pokyne, bleskne v tmách.

3. Že jsi, člověče, pouhý prach?

S tělem ti Pán duši skloubil, určil ji k svým věčným hrám,

tesal, sklenul ji a hloubil na Ducha svatého chrám.

Nejsi člověče pouhý prach.

4. Proč jsi, člověče, bláto prach?

Měchem pýchy zadul d'ábel, chtíč vysušil tělo v prach,

pak ti stavět kynul Bábel, čnít měl až do nebe, ach!

hřích si tě vleče v mrákotách!

5. Bij si do čela syp si prach,

neskládej naději v hlinu! křehký je života stvol,

viz jej již dnes v hrobu klínu, co chce Bůh, ochotně vol

vždyť jsi z popela, vždyť jsi prach

Pomni člověče, že jsi prach!

22.II.41

Nahoře v levém rohu originálu, to jest propašovaného lístku, je "4"

psané bratrem Patrikem! Jeho rukou je psáno i datum 22.II.41

(z knihy J.M.Veselý OP,T.Bahounek OP, To není sen, Rosice 1999 Gloria)

+++

TEĎ UŽ SE ZASE NEBOJÍ NIČEHO.

